

O loučce květnaté jen tak I.

Lidí, kteří se občas postarají o veřejné prostranství, ubývá. Myslím tím „zapomenuté“ pozemky vesnických či spíše městských dvorků, nikomu nepatřící meze nebo třeba prostory u garáží, kde si mnohdy dnes již nežijící majitelé prostor pro své motorové miláčky udělali (často i načerno) - plácek k opravě nebo čištění vozidel. Takové prostory dnes velmi často zarůstají v lepším případě travním porostem, řídkým ruderálem, nebo keřovými nálety. V tom horším se stávají skládkou. Čehokoliv. Od pomíjivých lidských a psích exkrementů přes opuštěné plechovky od piva či ionťáku, který sosače na síle nepozdvihl, zapomenuté lyžařské hůlky až po celá auta, která se časem a přičiněním kolemjdoucích sběratelů stávají stále většími a většími vraky. Doba krtečků opravářů zdá se pominula, a tak zmizení zapomenutého autíčka bude opravdu jen v animovaném filmu.

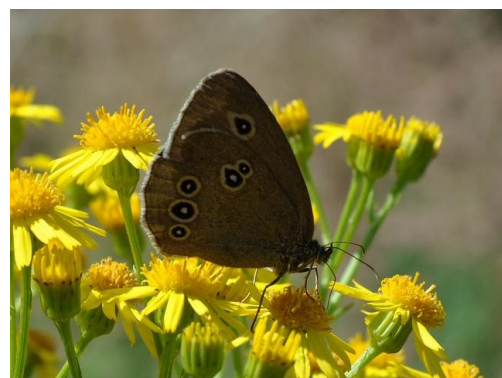

Loučka U Hajské ve Strakonících

Několik takových míst je ve Strakonících dostupných. A tak po již zemřelých majitelích popisovaných objektů zůstává země nikoho. Občas, asi v duchu, že se to sluší, vezmeme s manželkou kosu, hrábě a jdeme podobný plácek zušlechtit. Ono totiž kromě okulibého efektu to má i účinek praktický. Vysoký a keři zarostlý pozemek svádí k odložení

věcí, které obyvatelé města nepotřebují a příroda je nestráví. A nepotřebné, odložené věci pak vylézají v pozdním podzimu či zimě jako praví pohrobkové.

Jenže ono i to sekání se musí dělat asi s rozmyslem. Věci odložené kosu tupí a zubatí. To se nechá nějak překlenout. Ale také je nutno kouknout, co na té které loučce žije. Na jedné takové, kdesi mezi garážemi v ulici U Hajské jsem mohl na krásných žlutých květech starčeku přímětníku pozorovat velmi hojně brouky páteříčka žlutého (*Rhagonycha fulva*) a hrotaře špičatého (*Mordella aculeata*). K včelám medonosným se připeletly i rychlé pestřenky druhu *Epihystalis arbustorum*. Z motýlů se objevila krásná babočka paví oko (*Inachis io*) nebo bělásek zelný (*Pieris brassicae*), bělásek řepový (*Pieris rapae*). Snad nejvíce se vyskytovali okáči. Ponejvíce se třepotavě mihl okáč luční (*Maniola jurtina*). Na květy sedal okáč prosíčkový (*Aphantopus hyperantus*). Potěšením byl výskyt schovávající se kobylky luční (*Roeseliana roeselii*). Z dalších rovnokřídlých to byla saranče měnlivá (*Chorhippus biguttulus*). Otevřené ponechávám určení několik druhů blanokřídlého hmyzu a ploštic. A to všechno na pár „kytkách“, porostu převážně srhy, ovsíku vyvýšeného a něco třtiny křovištní. Občasně ozdobené drobnými kvítky hvozdíku kropenatého, mydlice lékařské, svízele přítuly, starčku či škardy dvouleté. Olemováno zplanělými jabloněmi, hlohem a trnkou s příměsí břízy bělokoré. Stromy a keře jako místo pro rozličné druhy drobného, zpěvného ptactva. Snad korunovaného výskytem slavíka obecného, který se občasně dostane i do pozorovací databáze České společnosti ornitologické. Když ze svého nenápadného zbarvení vystoupí svým nápadným zpěvem.

Okáč prosíčkový (*Aphantopus hyperantus*)

Zimu a jaro zpestřuje výskyt drozdů zpěvných, drozdů kvíčal, strakapouda velkého, sýkor, bažanta obecného nebo na jaře se honcůjících zajíců. Drobnému ptactvu jiný majitel garáže v zimě přisype trochu zobu.

A to je ten zapomenutý, zcivilizovaný ráj. Co mu přát? Snad vymizení pro přírodu nestravitelného lidského odpadu, který se začíná zhmotňovat čím dál více. Méně zručných „dendrologů“ s motorovou pilou a více lidí, kteří si začnou všimnout drobných obyvatel přírody. Jak z říše rostlinné, tak živočišné.

